

ἐν Ῥώμῃ ἀνταπεκρίθη ἀρκούντως εἰς τὰς δικαίας προσδοκίας τῶν ἐν Βιέννῃ ἀκαδημειακῶν οἵτινες ἀπέστειλαν αὐτὸν ἐκεῖσε χάριν σπουδῶν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογία. — Ὡς γνωστὸν πρὸ τινος ἀπεβίωσαν δύο Γάλλοι ἀκαδημειακοί, ὁ Sylvestre de Sacy καὶ ὁ Saint-René Tallandier. Εἰς τὴν ἀντικατάστασιν τούτων ἡ Ἀκαδημία ἀπεφάσισεν ὅπως προέβῃ τὴν 26 Φεβρουαρίου, δύο δὲ καὶ μόνοι μέχρ' αὐτοῦ ἀναφέρωνται ὑποψήφιοι, ὁ κωμωδιστοὺς Εὐγένιος Λαβίς καὶ ὁ ἐκ τῶν συντακτῶν τῆς *Revue des deux mondes* Κάρολος Μαζζάδ. Τὴν 15 Ἰανουαρίου θὰ γίνῃ ἡ ἐπίσημος ὑποδοχὴ τοῦ νέου ἀκαδημειακοῦ Ταιν, τὴν δὲ 19 Φεβρουαρίου τοῦ νέου ἀκαδημειακοῦ Ὠδινρέ Πακιέ.

— Προσεχῶς ὁ κ. Φραγκίσκος Λενορμάν ἐκδίδει βιβλίον ἐπιγραφόμενον αὐτῇ ἀρχαί τῆς ἱστορίας κατὰ τὴν βίβλον καὶ τὰς παραδόσεις τῆς ἀρχαίας Ἀνατολῆς. Ὑπόδειγμα σχολιάσεως τῶν ἐνδεκα πρώτων κεφαλαίων τῆς Γενέσεως.

— Ἐν τῇ γαλλικῇ γερουσίᾳ ὁ διάσημος ἱστορικός Henri Martin προέτεινεν ὅπως ἰδρυθῇ ἐν Παρισίοις ἑὸς πρὸς σπουδὴν τῶν Καλτικῶν γλωσσῶν.

— Ὁ Γερμανὸς Γεώργιος Ἑβερτ, τοῦ ὁποίου καὶ παρ' ἡμῖν εἶνε γνωστὸν μεταφρασθὲν τὸ μυθιστόρημα ἡ Αἰγυπτία βασιλοποιεῖς, ἐτοιμάζει πρὸς ἐκδοσιν νέον ἀρχαιολογικὸν μυθιστόρημα, αἱ ἀδελφαί, τὰ ὁποῖα ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ὁμοίως ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Αἰγύπτῳ.

— Ἀναγγέλλεται ἡ προσεχὴς ἐν Λειψίᾳ ἐκδοσις τῶν ἱστορικῶν ἔργων Νικηφόρου τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τοῦ διδάκτορος κ. de Boor, καὶ Φωνητικῆς τῆς νέας ἑλληνικῆς γλώσσης ὑπὸ τοῦ κ. Φού. Τὴν ἐκδοσιν ἀμφοτέρων τῶν βιβλίων ἀνέλαθεν ὁ γνωστὸς ἐκδοτὴς Teubner.

— Ὁ Γάλλος λόγιος κ. Ἰούλιος Ζιρκαρ ἐξέδωκε βιβλίον ἀξίον πολλοῦ λόγου ἐπιγραφόμενον *Τὸ θερησκευτικὸν αἶσθημα ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου μέχρι τοῦ Διογέλου*. Περὶ τοῦ τρόπου κατ' ὃν ἡ νεωτέρα κριτικὴ ἐξετάζει τοὺς μύθους τῆς ἀρχαιότητος ὁρθὰ λέγει ἡ Νέα Ἐπιθεώρησις, ἐπικρίνουσα ταύτην τὴν συγγραφὴν. Ἡ νεωτέρα κριτικὴ ἀνάγει τὴν ἀρχὴν τῶν μύθων εἰς τὴν ἀφροσύαν ἐποχὴν κατ' ἣν ἡ ἀνθρωπότης φωτιζομένη ἀμυδρῶς ὑπὸ τοῦ γεννημένου λογικοῦ της, ἐξήτει νὰ ἐρμηνεύσῃ τὰ κοσμικὰ φαινόμενα καὶ ἐπέδιδετο εἰς ἀποπείρας κοινωνικοῦ ὁργανισμοῦ. Ἀποδεικνύει δ' ἐπίσης πῶς κατ' ὀλίγον οἱ λαοὶ ἀπολέσαντες τὴν ἀρχικὴν ἔννοιαν τῶν ἐθνικῶν των μύθων ἢ μῦθον συγκεχυμένως ἀντιλαμβάνοντο αὐτῶν ἐξήτησαν νὰ ἐξηγήσωσι τὰς ἀναμνήσεις ταύτας παρελθόντος ἀποπύτου καὶ ἡλλοίωσαν αὐτὰς δίδοντες αὐταῖς σημασίαν νέαν. Μελετῶντες ἄρα τοὺς μύθους πρέπει κατὰ πρῶτον νὰ δια-

κρίνωμεν τὰ αἰτίαι ἐξ ὧν προήλθον, ἔπειτα δὲ τὰς τροποποιήσεις καὶ τὰς ἐπενθήκας αἱ ἐπ' ἡγεύκεν ἡ πρόοδος τοῦ χρόνου· τὴν μελέτην τῆς ἀλλοιώσεως ταύτης, τῆς ἐφαρμογῆς τῶν μύθων ἄλλων αἰώνων εἰς αἰσθήματα νέκ ἀνέλαβεν ὁ κ. Ζιρὰρ. Οὕτω δὲ ἀκολουθεῖ ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου μέχρι τοῦ Αἰσχύλου, ὑπομνηματίζων τοὺς Ἑλλήνας συγγραφεῖς τῆς περιόδου ταύτης, τὴν κίνησιν τὴν ἐπιτελεσθεῖσαν ἐν ταῖς θρησκευτικαῖς ιδέαις τῆς Ἑλλάδος».

* *

Ἱστορία. — Κατ' αὐτὰς ἀπεβίωσεν ἐν Μόσχῃ ὁ διάσημος Ῥώσος ἱστοριογράφος Λέργιος Μιχαήλοβιτς Σολαβιέβ. Ἀπὸ τοῦ 1875 ἔτους ἦτο μέλος τῆς Αὐτοκρατορικῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐπιτροπῆς (ἱεραρχοῦντες Ἀρχεογραφίτζεσκοὶ κομίσειν), καθηγητῆς τῆς ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Μόσχας καὶ μεταγενέστερον πρόεδρος τοῦ αὐτοῦ Πανεπιστημίου, διδάσκαλος τῆς ἱστορίας τοῦ διαδόχου τοῦ ῥωσικοῦ θρόνου καὶ τῶν λοιπῶν βασιλοπαίδων. Ἐκτὸς πολλῶν ἱστορικῶν αὐτοῦ διατριβῶν καταχωρισθεῖσων ἐν τοῖς διαφόροις περιοδικοῖς τῆς Ῥωσίας ὁ Σολαβιέβ συνέγραψε τὴν ἐκτενεστάτην μέχρι τοῦδε ῥωσικὴν ἱστορίαν ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἱστορία τῆς Ῥωσίας ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων». Ἀλλ' ἔφθασε μόνον μέχρι τῶν τελευταίων ἐτῶν τοῦ 11^{ου} αἰῶνος καὶ ἐν τούτοις ἐξέδωκεν 20 ὀγκώδεις τόμους. Μετὰ τὸν Καραμζὶν πράγματι τὴν δευτέραν θέσιν ὀφείλει νὰ κατέχῃ ὁ Σολαβιέβ.

— Κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα οἱ Ῥῶσοι διεξήγαγον τοὺς ἐξῆς ἀγῶνας. Μετὰ τῶν Γάλλων κατὰ τὸ 1805 ἐπὶ ἓν ἔτος, μετὰ τῶν Τούρκων ἀπὸ τοῦ 1807 — 1812 ἐπὶ πέντε ἔτη, μετὰ τῶν Γάλλων ἀπὸ τοῦ 1812 — 1814 ἐπὶ τρία ἔτη, μετὰ τῶν Σουηδῶν κατὰ τὸ 1807 ἐπὶ ἓν ἔτος, μετὰ τῶν Πέρσων ἐπὶ δύο ἔτη, μετὰ τῶν Τούρκων ἀπὸ τοῦ 1828 — 29 ἐπὶ δύο ἔτη, μετὰ τῶν Πολωνῶν ἀπὸ τοῦ 1830 — 1831 ἐπὶ δύο ἔτη, μετὰ τῆς Χίβας ἀπὸ τοῦ 1839 — 1840 ἐπὶ ἓν ἔτος, μετὰ τῶν Οὐγγρῶν κατὰ τὸ 1849 ἐπὶ ἓν ἔτος, μετὰ τῶν Τούρκων, Γάλλων, Ἀγγλῶν καὶ Ἰταλῶν ἀπὸ τοῦ 1853 — 55 ἐπὶ δύο ἔτη, μετὰ τῶν Πολωνῶν κατὰ τὸ 1863 ἐπὶ ἓν ἔτος, μετὰ τῆς Χίβας Βουχάρας καὶ Κοκάν ἐπὶ τέσσαρα ἔτη, μετὰ τῶν Τούρκων ἀπὸ τοῦ 1877 — 1878 ἐπὶ ἓν ἔτος, μετὰ τῶν Καυκασίων ἀπὸ τοῦ 1818 — 1859 ἐπὶ 41 ἔτη· οὕτω καταδείκνυται ὅτι ἐκ τῶν 79 ἐτῶν τοῦ παρόντος αἰῶνος μόλις ἐπὶ δώδεκα ἔτη ἔζησαν οἱ Ῥῶσοι ἐν εἰρήνῃ.

* *

Ποικίλα. Ὅτε τὸν παρελθόντα Μάιον τὸ ὑπὸ τὸν Ἀγγλὸν συνταγματάρχην Οὐέθερλυ σῶμα καταληκθὲν ὑπὸ τῶν Ζουλοῦ καταστράχη πωθέντων ὀλίγων τινῶν, συνελήφθη μετὰ τῶν αἰχμαλώτων καὶ τις Γάλλος Γρανδιέ ὀνομαζόμενος, αὐτὴν αἰχμαλωσίαν διηγεῖται ἐφημερίς τις ὡς ἐξῆς :

«Οἱ ἄγγροι ἐπέπεσαν ἀναρίθμητοι κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν συνέλαβον ἀπαγαγόντες αὐτὸν ἐπὶ τινος ὑψώματος ἐνθὺ διεκυντέρευσε φρουρούμενος. Τὴν ἐπιστάσαν οἱ Ζουλοῦ ἠττηθέντες ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν περιεκύκλωσαν τὸν αἰχμαλώ-

τον ἀναγκάσαντες αὐτὸν νὰ παρῃστῇ μάρτυς ἀποτροπαιοτάτης σκηνῆς. Ἐξέθαψαν τὰ πτώματα δύο Ἀγγλων ἀξιωματικῶν καὶ ἐκδύσαντες αὐτὰ κατέκοψαν εἰς μικρὰ τεμάχια, διὰ νευμάτων λέγοντες εἰς τὸν αἰχμάλωτον ὅτι ἡ αὐτὴ τύχη καὶ αὐτὸν περιμένει. Τὴν ἐπιούσαν ὑπὸ συνοδείας πολυακρίθμου ὀδηγούμενος ἤχθη πρὸς τὸν Κράκλ Σετιδάγιον, τὸν βασιλέα τῶν Ζουλοῦ. Πόρκατα ἐκδύσαντες αὐτὸν καὶ μαστιγώσαντες γυμνὸν ὅλον, ἔδεσαν τὰς χεῖρας αὐτοῦ καὶ τοὺς πόδας. Τότε ἰδοὺ προσέρχεται στίφος γυναικῶν αἰτινες ὡς Μαινάδες ἐπιπεσοῦσαι κατ' αὐτοῦ ἔτιλλον τὴν κόμπην του καὶ τὸ γένειον, μυρίας ὅσας ὕβρεις πρὸς αὐτὸν ἐπιρρίπτουσαι καὶ διὰ τοῦ στόματος καὶ διὰ τῶν χειρῶν. Ἡνάγκαζον δὲ αὐτὸν νὰ ἐγερθῇ ὀρθός, ἐν ᾧ μόλις ἠδύνατο νὰ κινήσῃ τὰ ὑπὸ τοῦ φύχους νεναρκιωμένα μέλη του. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἄνδρες ἐχόρευον πέριξ αὐτοῦ ἐπιδεικνύοντες τὰ δόρατά των καὶ ὑποδεικνύοντες ὁποῖόν τι ἔμελλε νὰ εἶνε τὸ τέλος του. Μετὰ δέκα δὲ ὅλων ἡμερῶν μαρτύρια καὶ βασάνους ἀπεφασίσθη, ὡς φαίνεται, ὑπὸ τῶν βαρβάρων τί πρέπει νὰ γείνη ὁ αἰχμάλωτος. Οἱ Ζουλοῦ ἐσχημάτισαν μέγαν κύκλον ἐν τῷ κέντρῳ αὐτοῦ θέσαντες τὸν Γάλλον· μετὰ βραχείαν δὲ καὶ ζωηράν συζήτησιν ἀπεφασίσθη νὰ τον θυσιάσωσιν εἰς ἐκδίκησιν τῶν φονευθέντων ἀρχηγῶν των. Τοσοῦτον δὲ σκφεῖς ἦσαν αἱ κινήσεις αὐτῶν, καὶ ἡ ἀγριότης αὐτῶν τοσοῦτον φανερά, ὥστε ὁ ἀτυχὴς αἰχμάλωτος ἐνόησεν ὅτι πρῶτον μὲν θὰ τὼ κόψωσι τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας καὶ ἔπειτα θὰ κατακόψωσι τὸ ὑπόλοιπον σῶμά του εἰς μικρὰ τεμάχια.

Δύο τῶν βαρβάρων ἐτάχθησαν φρουροὶ τοῦ αἰχμαλώτου, ὃν ὁ μὲν ἔφερεν ὄπλον, ὁ δὲ πολλὰ ἀκόντια. Οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ἀπῆλθον ἐν σώματι. Μείνας μόνος ὁ Γάλλος μετὰ τῶν φυλάκων του συνέλαβε σχέδιόν τι ἀποδράσεως. Ἡμέραν τινὰ ἐν ᾗ ἐπορεύοντο, παρεκάλεσε τοὺς δύο φύλακὰς του νὰ σταθῶσιν ἔν' ἀναπαυθῇ καὶ κοιμηθῇ ὀλίγον. Συνήνεσαν ἐκεῖνοι καὶ κατεκλίθησαν καὶ αὐτοὶ θέσαντες τὸν αἰχμάλωτον ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν. Οὗτος δὲ ὑποκρινόμενος τὸν κοιμώμενον ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔμενεν ἀκίνητος. Βεβαιωθεὶς δὲ ὅτι οἱ φύλακες ἀπεκοιμήθησαν, ἠγέρθη ἀθροῦς καὶ λαβὼν ἀκόντιον τὰ ἐνέπηξεν εἰς τὸ στήθος τοῦ ἑτέρου τῶν Ζουλοῦ, ἐκ τῆς κραυγῆς τοῦ ὁποίου ἀφυπνισθεὶς ὁ ἕτερος καὶ ἰδὼν τὴν κατὰστασιν τοῦ συστρατιώτου του κατελήφθη ὑπὸ τρόμου καὶ φεύγει καὶ ἀκόμη φεύγει, καταλιπὼν τὸν αἰχμάλωτον ἐλεύθερον.